FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 30 januari 2002 *

I mål T-212/00,

Nuove Industrie Molisane Srl, Sesto Campano (Italien), företrätt av advokaterna I. Van Bael och F. Di Gianni,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Di Bucci, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna A. Abate och G.B. Conte, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om ogiltigförklaring av en del av kommissionens beslut SG (2000) D/103923 av den 30 maj 2000 om tillstånd till statligt stöd på 29 176,69 miljoner italienska lire till bolaget Nuove Industrie Molisane för att göra en investering i Sesto Campano (Molise, Italien).

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna M. Vilaras, J. Pirrung, A.W.H. Meij och N.J. Forwood,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 25 september 2001,

följande

Dom

1 De sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd till stora investeringsprojekt (EGT C 107, 1998, s. 7, nedan kallade rambestämmelserna)

innehåller regler för bedömningen av stöd som beviljas för sådana ändamål som omfattas av rambestämmelsernas tillämpningsområde.

2 I punkt 3.10 i rambestämmelserna finns en beskrivning av en beräkningsformel på grundval av vilken kommissionen bestämmer den högsta tillåtna nivån för ett anmält stöd.

3 Denna formel grundar sig först på en bestämning av den högsta tillåtna stödnivå som skall tillämpas på stöd till stora företag i det berörda området, benämnd "taket för regionalstöd" (R-faktorn), som därefter påverkas av tre jämkningsfaktorer, nämligen konkurrensfaktorn (T-faktorn) i den berörda sektorn, förhållandet mellan kapital och arbetstillfällen (I-faktorn) respektive de regionala effekterna av stödet i fråga (M-faktorn). Formeln för beräkning av det högsta tillåtna stödet är alltså: $R \times T \times I \times M$.

4 Vad gäller "konkurrensfaktorn" skall enligt punkt 3.10 i rambestämmelserna en jämkningsfaktor på 0,25, 0,50, 0,75 eller 1 gälla för följande situationer:

"i) Projekt som leder till utökad kapacitet inom en sektor med betydande strukturell överkapacitet och/eller med en absolut minskning av efterfrågan
0,25

ii) Projekt som leder till utökad kapacitet inom en sektor med strukturell överkapacitet och/eller med en vikande marknad och som sannolikt kommer att förstärka en stor marknadsandel
0,50

iii) Projekt som leder till en utökad kapacitet inom en sektor med strukturell överkapacitet och/eller med en vikande marknad
0,75

iv) Sannolikt inga negativa effekter enligt i)—iii)
1,00"

Bakgrund till tvisten

5 Genom skrivelse av den 20 december 1999, som registrerades hos kommissionens generalsekretariat den 21 december samma år, anmälde de italienska myndigheterna, i enlighet med artikel 2.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), sina planer på att bevilja sökanden ett sådant stöd som faller under rambestämmelserna. I de anmälda planerna angavs att sökanden skulle beviljas stöd på 46 312,2 miljoner italienska lire (ITL) för att inrätta en ny anläggning för produktion av klinker, för en sammanlagd kostnad av 127 532 miljoner ITL.

6 Genom skrivelse av den 21 januari 2000 underrättade kommissionen de italienska myndigheterna om att det föreföll nödvändigt att inleda ett formellt granskningsförfarande i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 659/1999. Kommissionen påpekade att den tillämpliga konkurrensfaktorn var 0,25, att otillräcklig bevisning ingivits om det förväntade antalet nya arbetstillfällen och att kommissionen följaktligen ansåg att den planerade stödåtgärden medförde att den högsta tillåtna stödnivån överskreds. Kommissionen anmodade följaktligen de italienska myndigheterna att inkomma med ytterligare upplysningar.

7 Genom en promemoria till kommissionen i början av februari år 2000 inkom de italienska myndigheterna med de begärda kompletteringarna.

8 Efter ett möte mellan kommissionen och de italienska myndigheterna den 23 februari 2000 underrättade de italienska myndigheterna kommissionen genom brev av den 6 mars samma år om att de medgav "att en faktor på 0,75 tillämpas för konkurrensfaktorn för att undvika inledandet av ett formellt granskningsförfarande".

9 Genom brev av den 9 mars 2000 till kommissionen angav de italienska myndigheterna den nya metoden för beräkning av den högsta tillåtna stödnivån med tillämpning av en konkurrensfaktor på 0,75 och fastställde följaktligen den planerade stödåtgärden till 29 176,69 miljoner ITL.

10 Den 30 maj 2000 beslutade kommissionen, med tillämpning av artikel 4.3 i förordning nr 659/1999, att inte göra invändningar mot de anmälda planerna att bevilja stöd (nedan kallat beslutet).

11 Kommissionen påpekar i beslutet att den italienska regeringen genom skrivelser av den 6 mars respektive den 9 mars 2000 har kompletterat sin anmälan och att den planerade stödåtgärden till sökanden uppgår till 29 176,69 miljoner ITL för en beräknad sammanlagd investeringskostnad av 127 532 miljoner ITL, det vill säga en nettobidragsekvivalent motsvarande 15,56 procent.

12 På grundval av en bedömning av det anmälda stödet sett mot bakgrund av de kriterier som anges i rambestämmelserna utvecklar kommissionen vidare skälen för att de i förevarande fall tillämpliga faktorerna skall fastställas till:

— 25 procent såvitt avser den högsta tillåtna stödnivån i Moliseregionen,

— 0,75 för T-faktorn mot bakgrund av konkurrensläget på den berörda marknaden,

— 0,7 för I-faktorn (förhållandet mellan kapital och arbetstillfällen),

— 1,2 för M-faktorn mot bakgrund av de regionala effekterna av den planerade stödåtgärden,

det vill säga nettobidragsekvivalenter på sammanlagt 15,75 procent (25 % x 0,75 x 0,7 x 1,2).

13 Kommissionen konstaterar i beslutet att det stöd som Republiken Italien planerar att bevilja sökanden därmed är förenligt med det högsta tillåtna stödet och förklarar att den anmälda stödåtgärden är förenlig med den gemensamma marknaden i enlighet med artikel 87.3 c EG.

Förfarande och parternas yrkanden

14 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 augusti 2000.

15 Kommissionen gjorde en invändning om rättegångshinder genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 november 2000. Sökandens yttrande däröver inkom den 2 februari 2001.

16 Med tillämpning av artikel 114.3 i förstainstansrättens rättegångsregler inleddes på kommissionens begäran det muntliga förfarandet för att avgöra frågan om rättegångshinder.

17 Parterna höll sina anföranden och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 25 september 2001.

18 I sin ansökan har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslutet endast i den del kommissionen som konkurrensfaktor har tillämpat jämkningsfaktorn 0,75 i stället för 1 och kommissionen följaktligen har förklarat stödet förenligt med den gemensamma marknaden upp till ett belopp av endast "29 179,69" miljoner ITL,

— ogiltigförklara de rättsliga och faktiska premisser som hör till den del av beslutet som begärs ogiltigförklarad,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

— vidta andra nödvändiga rättsliga och skäliga åtgärder.

19 I sin invändning om rättegångshinder har kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

20 I sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla invändningen om rättegångshinder och pröva talan i sak,

— i andra hand, låta beslutet avseende invändningen om rättegångshinder anstå till den slutliga domen,

— förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som orsakats av rättegångsfrågan.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

21 Kommissionen har gjort gällande att förevarande talan skall avvisas.

22 För det första saknar nämligen sökanden berättigat intresse av att få saken prövad. Talan har i själva verket till syfte att underställa en åtgärd som är en produkt av den berörda medlemsstatens egen vilja — i förevarande fall de italienska myndigheternas anmälan av ett stöd på 29 176,69 miljoner ITL — förstainstansrättens kontroll.

23 En eventuell ogiltigförklaring av beslutet skulle inte medföra att de italienska myndigheterna, och i än mindre grad kommissionen, tvingades höja det tillåtna stödet. Kommissionen har därvidlag angett att den visserligen är behörig att, inom ramen för det formella granskningsförfarandet, förplikta en medlemsstat att sätta ned beloppet för ett stöd som den avser att bevilja men att den däremot saknar behörighet att tvinga medlemsstaten att höja beloppet för det anmälda stödet. Detta gäller i än högre grad inom ramen för den preliminära granskningen. Anmälan av ett stöd utgör därmed ett bindande förslag från den berörda

medlemsstatens sida i fråga om vilket kommissionen, för så vitt den inte inleder det formella granskningsförfarandet, enbart är behörig att meddela beslut om att inte göra invändningar.

24 I förevarande fall gjordes valet av 0,75 för konkurrensfaktorn direkt av de italienska myndigheterna. Genom att anta denna faktor och följaktligen sätta ned beloppet för den planerade stödåtgärden har alltså de italienska myndigheterna ändrat och ersatt den ursprungligen anmälda planerade stödåtgärden. De italienska myndigheternas beslut att ändra sin anmälan i denna riktning har därmed varit en förutsättning för kommissionens beslut. Slutligen anser kommissionen att sökanden oriktigt tillskriver kommissionen valet av en faktisk och rättslig omständighet (faktorn 0,75) fastän det helt och hållet är den berörda medlemsstaten som gjort detta val.

25 Den omständigheten att de italienska myndigheterna i samband med ändringen av de anmälda planerna följde kommissionens anvisningar är på intet sätt relevant, eftersom denna ändring är resultatet av ett fritt val som denna medlemsstat gjort. Den hade kunnat vidhålla de ursprungliga planerna och försvara sina intressen med stöd av sökanden inom ramen för det formella granskningsförfarandet. I händelse av ett delvis negativt beslut hade dessutom såväl Republiken Italien som det bolag som skulle erhålla stödet i fråga kunnat visa att de hade ett intresse av att väcka en talan om ogiltigförklaring.

26 För det andra anser kommissionen att sökanden i egenskap av stödmottagare saknar talerätt eftersom det rör sig om ett positivt beslut som inte omedelbart går sökanden emot. Kommissionen har med hänvisning till förstainstansrättens dom av den 17 september 1992 i mål T-138/89, NBV och NVB mot kommissionen (REG 1992, s. II-2181), påpekat att sökanden inte har ifrågasatt artiklarna i beslutet. Under alla förhållanden utgör inte de överväganden i beslutet som rör bestämningen av jämkningsfaktorn 0,75 ett nödvändigt underlag för artiklarna i beslutet eftersom kommissionen inte under någon omständighet hade kunnat tillåta stöd på ett högre belopp än det som hade anmälts av de italienska myndigheterna.

27 Kommissionen har slutligen gjort gällande att den nationella domstolen är ensam behörig i förevarande fall eftersom det endast är den som, utifrån nationell rätt, kan undersöka lagenligheten hos den åtgärd varigenom de administrativa myndigheterna har anmält att stödet beviljats (se analogt domstolens dom av den 16 mars 1978 i mål 123/77, UNICME m.fl. mot kommissionen, REG 1978, s. 845).

28 Sökanden har replikerat för det första att den har ett berättigat intresse av att få beslutet prövat eftersom det rör sig om ett olagligt beslut som grundar sig på en felaktig bedömning av formeln för beräkning av den högsta tillåtna stödnivån.

29 Den omständigheten att det rör sig om ett beslut varigenom stödet tillåts har ingen betydelse i detta fall. De italienska myndigheternas ändring av anmälan utgör inte en omständighet som kan motivera att beslutet undgår lagenlighetskontroll (se förstainstansrättens dom av den 25 mars 1999 i mål T-102/96, Gencor mot kommissionen, REG 1999, s. II-753, punkt 45). Särskilt framgår av rättspraxis att det ankommer på förstainstansrätten att kontrollera att kommissionen rättar sig efter de riktlinjer som kommissionen själv fastställt i ett meddelande (förstainstanrättens dom av den 12 december 1996 i mål T-380/94, AIUFASS och AKT mot kommissionen, REG 1996, s. II-2169, punkt 57). Dessutom har sökanden, i händelse av en ogiltigförklaring, möjlighet att genom de italienska myndigheterna få till stånd en höjning av stödet till en nivå som motsvarar det ursprungligen planerade beloppet efter ett kommissionsbeslut som är förenligt med förstainstansrättens dom. I samband med ändringen av det med de behöriga myndigheterna träffade planavtalet har en klausul nämligen infogats i vilken det uttryckligen anges att nedsättningen av beloppet för den ursprungligen planerade stödåtgärden endast skall gälla i avvaktan på utgången i det nu aktuella målet.

30 Argumentet att de italienska myndigheterna själva har beslutat att ändra stödbeloppet för att undvika att det formella granskningsförfarandet inleds saknar relevans. Med hänsyn till att bedömningen av vilken jämkningsfaktor som

skall tillämpas är objektiv skulle en fördjupad utredning ha varit onödig och det saknades därför anledning att inleda det formella granskningsförfarandet.

31 För det andra anser sökanden sig ha talerätt och bestrider argumentet att sökanden inte direkt berörs av beslutet. Beslutet orsakar sökanden en betydande skada på det sättet att stödet däri förklaras förenligt med den gemensamma marknaden endast upp till ett belopp som är lägre än det ursprungligen planerade. Situationen skiljer sig alltså helt från den i det ovannämnda målet NBV och NVB mot kommissionen, där de ifrågasatta skälen i beslutet inte utgjorde det nödvändiga underlaget för artiklarna däri.

32 Sökanden har slutligen gjort gällande att det är helt olämpligt att väcka talan vid en nationell domstol eftersom denna enligt fast rättspraxis är bunden av kommissionens beslut och att det därför är omöjligt för stödmottagaren att ifrågasätta beslutets lagenlighet (domstolens dom av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, REG 1994, s. I-833; svensk specialutgåva, volym 15, s. 59).

Förstainstansrättens bedömning

33 Förstainstansrätten erinrar om att det för att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person skall upptas till sakprövning krävs att sökanden har ett intresse av att få rättsakten ogiltigförklarad (se särskilt domarna i de ovannämnda målen NBV och NVB mot kommissionen, punkt 33, och Gencor mot kommissionen, punkt 40).

34 I förevarande fall skall påpekas att sökanden inte har ifrågasatt artiklarna i beslutet, varigenom kommissionen på grundval av de italienska myndigheternas anmälan om planer på ett individuellt stöd till sökanden, efter en preliminär granskning och med tillämpning av artikel 4.3 i förordning nr 659/1999, förklarat detta stöd förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.3 c EG. Sökanden har tvärtom begärt att beslutet skall ogiltigförklaras endast i den del kommissionen för konkurrensfaktorn har tillämpat jämkningsfaktorn 0,75 i stället för 1 och kommissionen följaktligen har förklarat stödet förenligt med den gemensamma marknaden upp till ett belopp av endast 29 176,69 miljoner ITL.

35 Det är följaktligen nödvändigt att avgöra om sökanden, som är mottagare av det individuella stödet i fråga, vilket i enlighet med artikel 2.1 i förordning nr 659/1999 i god tid anmälts av den berörda medlemsstaten, får ifrågasätta motiveringen i beslutet genom vilket kommissionen efter sin preliminära granskning förklarar sig inte ha några invändningar mot den planerade stödåtgärden, utan att ifrågasätta artiklarna i beslutet.

36 I detta hänseende skall erinras om att enligt fast rättspraxis endast rättsakter som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring (domstolens dom av den 31 mars 1998 i de förenade målen C-68/94 och C-30/95, Frankrike m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1375, punkt 62, och förstainstansrättens dom av den 22 mars 2000 i de förenade målen T-125/97 och T-127/97, Coca-Cola mot kommissionen, REG 2000, s. II-1733, punkt 77).

37 Vid bedömningen av om en rättsakt eller ett beslut ger upphov till sådana verkningar skall hänsyn tas till dess innehåll i sak (domarna i de ovannämnda målen Frankrike m.fl. mot kommissionen, punkt 63, och Coca-Cola mot kommissionen, punkt 78).

38 Härav följer bland annat att enbart det förhållandet att det anmälda stödet i beslutet förklaras förenligt med den gemensamma marknaden och således i princip inte går sökanden emot, inte befriar förstainstansrätten från skyldigheten att undersöka om kommissionens bedömning avseende en relativ nedgång för den berörda marknaden, som gör att konkurrensfaktorn 0,75 skall tillämpas, har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen (se analogt domen i det ovannämnda målet Coca-Cola mot kommissionen, punkt 79).

39 För detta ändamål skall inledningsvis påpekas att inom ramen för bedömningen av huruvida ett stöd som faller under rambestämmelserna är förenligt med den gemensamma marknaden är bestämningen av vilken jämkningsfaktor som skall tillämpas med hänsyn till rådande konkurrensförhållanden resultatet av en strukturell och konjunkturell analys av marknaden, som det åligger kommissionen att göra i samband med att den fattar sitt beslut på grundval av de objektiva kriterier som anges i rambestämmelserna (se ovan punkt 4).

40 Eftersom den högsta tillåtna stödnivån bestäms på grundval av beräkningsformeln, vilken bland annat inkluderar en jämkningsfaktor för att beakta de rådande konkurrensförhållandena, kan för övrigt kommissionens bedömning av den särskilda faktor som skall tillämpas komma att ha tvingande rättsverkningar eftersom den utgör en förutsättning för hur stort det stöd kan vara som kan förklaras förenligt med den gemensamma marknaden.

41 Verkningarna av en sådan bedömning kan emellertid inte anses påverka det stödmottagande företagets intressen när det högsta tillåtna stödet, efter kommissionens preliminära granskning, fortfarande är större eller lika stort som det av den berörda medlemsstaten anmälda stödet. I det fallet förklaras nämligen det stöd som medlemsstaten planerade att bevilja det mottagande företaget med

nödvändighet förenligt med den gemensamma marknaden för så vitt det svarar mot villkoren för tillämpning av rambestämmelserna.

42 Det skall konstateras att den bedömning som kommissionen gjort i beslutet av de jämkningsfaktorer som bland annat skall tillämpas för att beakta de rådande konkurrensförhållandena har lett till att kommissionen bestämt en högsta tillåten stödnivå (med en nettobidragsekvivalent motsvarande 15,75 procent) som är högre än nivån på det anmälda stödet (nettobidragsekvivalenter motsvarande 15,56 procent). Eftersom kommissionen följaktligen har förklarat det anmälda stödet förenligt med den gemensamma marknaden strider bedömningen enligt vilken konkurrensfaktorn är 0,75 inte i sig mot sökandens intressen.

43 Denna slutsats vederläggs inte av den omständigheten att de italienska myndigheterna under den preliminära granskningen har ändrat den ursprungliga anmälan genom att förklara sig vilja bevilja sökanden ett stöd på 29 176,69 miljoner ITL i stället för 46 312,2 miljoner ITL för att skingra kommissionens tvivel i fråga om det anmälda stödets förenlighet med den gemensamma marknaden.

44 Såvitt de italienska myndigheternas ändring av anmälan var en reaktion på att kommissionen hyste sådana tvivel som motiverade att det formella granskningsförfarandet i den mening som avses i artikel 4 i förordning nr 659/1999 inleddes (se domstolens dom av den 20 mars 1984 i mål 84/82, Tyskland mot kommissionen, REG 1984, s. 1451, punkterna 14 och 17; svensk specialutgåva, volym 7, s. 565), är det tillräckligt att påpeka att sökanden i förevarande fall inte begärt att beslutet skall förklaras ogiltigt i syfte att uppnå att de processrättsliga skyddsregler för berörda parter iakttas som anges i artikel 6 i förordning nr 659/1999 i händelse av att det formella granskningsförfarandet inleds. Kommissionen har i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder tvärtom angett att det saknas anledning att inleda detta förfarande beträffande den planerade stödåtgärd som ursprungligen anmäldes av den italienska regeringen.

45 I den mån sökanden inte gjort gällande att underlåtelsen att inleda det formella granskningsförfarandet åsamkat sökanden skada kan det följaktligen inte presumeras att sökanden har ett berättigat intresse av att få beslutet prövat på den grunden att sökanden, i egenskap av företag som gynnas av stödet, var en berörd part (domstolens dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, REG 1984, s. 3809, punkt 16; svensk specialutgåva, volym 7, s. 685) som alltså var behörig att inkomma till kommissionen med yttrande över bland annat konkurrensläget på marknaden.

46 I motsats till vad sökanden påstått skulle inte en ogiltigförklaring av det ifrågasatta konstaterandet i fråga om den jämkningsfaktor som skall tillämpas för konkurrensfaktorn i sig medföra att ett högre stöd utgavs än det som avses i beslutet. En höjning av det beviljade stödet förutsätter nämligen dels att de italienska myndigheterna beslutar att planera en ny stödåtgärd och att inkomma till kommissionen med en ny anmälan om detta, dels att kommissionen därefter förklarar denna nya planerade stödåtgärd förenlig med den gemensamma marknaden. En ogiltigförklaring av beslutet utgör alltså ingen garanti för att de italienska myndigheterna kommer att betala ut ytterligare summor till sökanden.

47 Dessutom innebär inte beslutet, oberoende av utgången i detta mål, att de italienska myndigheterna är förhindrade att anmäla planer på att införa ett nytt stöd till förmån för sökanden eller att ändra ett stöd som redan beviljats denna. Om kommissionen antar ett beslut som helt eller delvis avstyrker sådana planer har som framgår av rättspraxis sökanden, i egenskap av mottagare av det planerade individuella stödet, rätt att väcka talan om ogiltigförklaring (se domstolens dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris Holland mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, svensk specialutgåva, volym 5, s. 303, samt domarna i de ovannämnda målen Intermills mot kommissionen, punkt 5, och TWD Textilwerke Deggendorf, punkt 24).

48 Vad beträffar argumentet att det saknas verksamma nationella rättsmedel är det tillräckligt att erinra om att även om så var fallet skulle det inte kunna motivera en ändring genom domstolstolkning av de rättsmedel och de förfaranden som föreskrivs i fördraget (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 26, och förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 68). Om man dessutom antar att Republiken Italien har underlåtit att fullgöra sina avtalsmässiga skyldigheter mot sökanden, särskilt såvitt avser storleken på det anmälda stödet, utgör inte förevarande tvist hinder mot att talan väcks hos en nationell domstol i syfte att utifrån den nationella rätten kontrollera lagenligheten hos de nationella administrativa myndigheternas beteende.

49 Av samtliga dessa omständigheter framgår att talan, i avsaknad av berättigat intresse av att få saken prövad, skall avvisas.

Rättegångskostnader

50 Enligt artikel 87.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Vesterdorf Vilaras Pirrung

Meij Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 januari 2002.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande